

HAN PASSAT CINC ANYS I AFGANISTAN CONTINUA EN FLAMES

Zoya

Membre del Comitè de Relacions Exteriors de RAWA

11/10/2006

www.rawa.org

Transcripció d'un discurs de Zoya, membre de RAWA durant un acte benèfic per a RAWA (Associació Revolucionària de les Dones Afganeses), denominat "Trenquem la Propaganda del Silenci", organitzat per la Missió de Dones Afganeses el 7 d'octubre de 2006 a Hollywood, EUA.

El 7 d'octubre de 2001 és un dia que molts consideren com l'inici d'un "nou" Afganistan, quan Estats Units i els seus aliats van desfermar la "Guerra contra el Terror". Estats Units no coneixia el terror fins el tràgic 11 de setembre. Però, per a RAWA i la gran majoria de la nostra gent, allò era l'inici d'una altra tragèdia pel poble afganès. Si recordem la intervenció d'Estats Units a Afganistan, no és d'esperar que a Estats Units li preocupin els interessos del nostre país. Durant la Guerra Freda, la política estadounidenca patrocinava a règims terroristes una i altra vegada. Tota classe de tirans han estat amics d'Estats Units, inclús mujhaidins afganesos.

Al 1985, el President Ronald Reagan va rebre a un grup de barbuts turbantats: els líders mujhaidins. Després de la reunió a la Casa Blanca, va dir: "ells són l'equivalent moral dels fundadors de la nació estadounidenca". A l'agost de 1998, el President Bill Clinton va ordenar el llançament de míssils contra Osama Bin Laden i els seus homes a l'Afganistan, els qui pocs anys abans havien estat l'equivalent moral de George Washington i Thomas Jefferson! Aquests actes parlen per sí sols: per a Estats Units, el terrorista d'ahir és l'heroi d'avui i l'heroi d'ahir es converteix en el terrorista d'avui. Per a Estats Units, la paraula "terrorista" té una definició diferent a la del món.

Ja han passat cinc anys des de l'inici de la "Guerra contra el Terror" a Afganistan, aplaudida per la premsa estadounidenca com la "democràcia" i "alliberament" del poble afganès. No obstant, Afganistan encara està encadenat i crema en les flames de fonamentalistes Talibans i criminals de "l'Aliança del Nord", fet que arrisca greument el futur d'Afganistan.

Considerant la intromissió d'Estats Units en altres països i a la nostra terra durant les dues dècades passades, la majoria d'afganesos coneix molt bé la naturalesa oculta d'aquesta guerra. Va ser el govern estadounidenc el qui va recolzar a Pakistan en la creació de milers d'escoles religioses de les quals en sorgí el germen Taliban i va finançar a grups jihadis fonamentalistes amb milers de milions de dòlars contra la Unió Soviètica. La nostra fundadora, Meena, fa molt que va advertir que enfortir a tals terroristes bruts i ignorants no només representava greus perills per a Afganistan, sinó també pel món sencer, i el tràgic 11 de setembre va confirmar la declaració de Meena.

Immediatament després de l'11 de setembre, la comunitat internacional va despertar i va començar a parlar de terrorisme. Estats Units va envair Afganistan, però és obvi que EUA

no va arribar per alliberar a la nostra gent, sinó per castigar als seus ex-mercenaris i servents, mentre el seu armament, el més modern mai abans creat en la història humana, bombardejava a un Afganistan dessagnat, devastat i famèlic. Es va utilitzar la opressió de la dona afganesa com a justificació per derrocar al règim Taliban i es va acabar amb la vida d'innocents, el número dels quals superava considerablement al de les víctimes de l'11 de setembre.

No hi ha dubte que la Guerra contra el terror va derrocar a l'inhumà i misogin règim Taliban, però no va eliminar el fonamentalisme islàmic, l'arrel de la misèria de tot el poble afganès: només va reemplaçar un règim fonamentalista per un altre.

Han passat cinc anys des de que es va instal·lar el disc "govern democràtic" de Hamid Karzai, però la profunditat de la tragèdia i misèries dels afganesos continuen intactes. Contrari al que mostren els mitjans de comunicació, RAWA i altres organitzacions de drets humans com Amnistia Internacional i Drets Humans mostren un panorama afganès diferent.

El frau i la corrupció a gran escala per part dels fonamentalistes a les eleccions parlamentàries de 2005 indiquen clarament que no es pot practicar la democràcia en un país infectat amb el germen de terroristes fonamentalistes. S'ha arrencat els vots a força de pólvora, diners i poder autoritarista.

Karzai va donar l'esquena a les esperances i expectatives de la nostra gent i va fallar en complir el seu compromís. Traí la confiança del poble al confiar en cabdills. Al comprometre's amb cabdills infames i fonamentalistes, atorgant-los alts càrrecs governamentals, Karzai no ha aconseguit cap canvi positiu. Ara tenim un parlament ple de cabdills i els rostres més deplorables inclouen líders criminals jehadis, ex-comandants Talibans i algunes ex-marionetes de la Unió Soviètica. Aquells que han de ser processats abans que ningú pels seus crims contra la nostra nació legislaran el poble afganès! La llei dels exèrcits privats dels cabdills en diverses parts del país i la lluita interna d'aquests diversos grups ha resultat en la pèrdua de vides innocents.

El cultiu d'adormidera s'ha expandit i el govern ha prohibit que pobres i famèlics grangers continuïn cultivant opi, però permet que poderosos cabdills segueixin en el brut narconegoci. És un fet vergonyós per a Karzai i el govern estadunidenc que Afganistan ara produeixi el 92% del subministrament mundial d'opi. Inclús alguns ministres han reconegut que certs ministres del ganivet estan seriosament involucrats en la comercialització de la droga. Afganistan s'ha convertit en un Narco-Estat. És deplorable el fet de que el General Mohammed Daoud, ex-cabdill i famós narcotraficant, sigui ara Vice-ministre de l'Interior, encarregat de la Comissió Anti-Drogues. Sota el seu mandat, els narcotraficants actuen amb impunitat.

Afganistan va rebre 12 mil milions de dòlars en ajuda mentre es va atorgar 10 mil milions a la conferència de Londres. Però no hi ha signes de reconstrucció seriosa. El nostre poble no s'ha beneficiat dels milers de milions destinats a la reconstrucció degut al robatori dels cabdills o malversació de les ONG. Ni tan sols una fracció d'aquesta ajuda s'ha utilitzat en benefici del nostre poble mentre alts funcionaris s'embutxaquen milers de milions de dòlars a través del frau i corrupció governamental. És una gran vergonya que el govern encara no pugui brindar electricitat, aliments i aigua a la població.

La seguretat a Afganistan és crítica, com una bomba de temps i és molt probable que en qualsevol moment erosioni la guerra civil. La inseguretat ha afectat especialment a les

dones i nenes. Hi ha hagut centenars d'atemptats contra professors, estudiants i escoles a tot el país i les escoles femenines són el blanc preferit dels atacs. En la majoria de poblats remots ni tan sols hi ha rastre d'escoles femenines. Centenars de dones afganeses s'han suïcidat degut a aquestes pressions intenses i a la desesperació. Quan la nació sencera viu sota l'ombra del revòlver i el cabdillisme, com la dona pot gaudir dels seus drets bàsics?

Un gran número de refugiats a Pakistan i Iran encara temen tornar a casa degut a la falta de seguretat, feina, habitatge i l'interminable conflicte ètnic entre els cabdills. Degut a la falta de seguretat, un gran número ha retornat a Pakistan.

Homes armats de "l'Aliança del Nord" van violar a la Fàtima, de 14 anys, i a la seva mare; a la Rahima, d'11, i a una anciana de 60; Amina, de 30 anys, va ser apedregada fins a morir; Saima, de 9, va ser torturada i sacrificada per la violència del seu pare; Gulbar va ser cremada pel seu espòs, ja que rebutjava anar-se'n amb la seva brutal parella; la famosa poetessa Nadia Anjuman es va convertir en víctima de violència conjugal perquè ell i altres compten amb el recolzament dels cabdills misògins de "l'Aliança del Nord". L'espòs d'Anjuman sap que no se li implementarà la llei per fer-lo comparèixer.

Tot i la presència de més de 6.000 soldats de la ONU encarregats de mantenir la pau a Kabul i altres ciutats, se segresten estrangers de les ONG i la ONU a plena llum del dia i les explosions bomba acaben amb la vida d'innocents. Segons la ONU, la salut a Afganistan enfronta una catàstrofe, pitjor que en els territoris colpejats pel Tsunami de 2004. 700 nens i 50-70 dones moren diàriament degut a la falta de serveis mèdics. Afganistan és una terra on centenars de persones moren per falta d'aliment i hiverns glacials, tot això només a uns quilòmetres del Palau Presidencial. Aquestes estadístiques ni tan sols inclouen el desastre humà a les zones rurals.

Fartes de les penúries que enfronten any rere any, el 65% de les 50.000 viudes de Kabul contempen el suïcidi com la única opció per acabar amb la seva misèria i desolació, tal com va revelar l'enquesta d'UNIFEM. L'informe va mostrar que una majoria d'afganeses són víctimes d'abús mental i sexual. Denominat un fet amarg, l'informe d'UNIFEM també va revelar que el promig de l'esperança de vida de la dona afganesa és 20 anys menor al de dones a d'altres parts del món. Tanmateix, l'índex de mortalitat infantil i maternal continua sent alt amb de 1,600 a 1,900 dones de 100,000, les qui moren durant el part. Afganistan està en el lloc 175 dels 177 països en l'Índex de Desenvolupament Humà de la ONU.

Tot i tot aquest sofriment, recentment el ganivet de Karzai va aprovar el reestabliment del més misogin Departament per la Promoció de la Virtut i Prevenció contra el Vici, que va ser símbol infame d'abusos arbitraris, especialment contra les nenes i dones afganeses durant el règim Taliban. El president Karzai indica que un dels èxits del seu govern és l'establiment de la llibertat d'expressió, però els fets demostren el contrari: només l'any passat, es van registrar més de 40 atacs a la llibertat de premsa a Afganistan, incloent 2 assassinats i varis casos de segrest, assalt i empresonament, segons l'Associació Afganesa de Periodistes Independents. Recentment, la Unió Afganesa de Periodistes també es va queixar pel grau de censura imposat pel govern.

Enlloc de confiar en aquestes persones que haguessin pogut fer comparèixer als cabdills criminals, Karzai col·loca a aquests mateixos criminals en càrrecs més alts. Per exemple, aquest any, va atorgar ascensos a la Policia a 12 ex-comandants involucrats amb milícies il·legals, contraban i crim organitzat.

A part de la intromissió de països fronterers com Pakistan i Iran, la situació anàrquica a Afganistan i la decepció de la gent amb l'actual farsa ha comportat directament l'aixecament Taliban i el fracàs de la missió de la OTAN. Tanmateix, diversos informes assenyalen que els comandants de "l'Aliança del Nord" venen armes i municions als Talibans.

"L'Aliança del Nord" i el govern central intenten desviar l'atenció cap a temes secundaris, per exemple la intromissió dels països fronterers com a raó principal de la inestabilitat al país, però avui inclús Drets Humans i altres grups de drets humans reafirmen el punt de vista de RAWA. El 27 de setembre de 2006, Drets Humans va anunciar que "els Talibans i altres grups opositors al govern a Afganistan, s'han guanyat el recolzament públic degut al fracàs del govern afganès en brindar la seguretat i desenvolupament bàsics i han utilitzat la presència de cabdills al govern per desacreditar el govern del President Karzai i els col·laboradors internacionals".

Els afganesos, tots els que estimen la justícia i les organitzacions internacionals de drets humans exigeixen el judici de cabdills i ex-marionetes de Moscou. No obstant, enlloc de comparèixer, descaradament se'ls va ascendir de càrrec i se'ls va donar oportunitats amb la finalitat d'ingressar al parlament amb el recolzament d'Estats Units i els seus aliats.

El govern estadunidenc ha col·locat a Gulbuddin Hekmatyar a la seva llista dels terroristes més buscats, però el seu partit té 34 membres al parlament afganès, escollits durant el sufragi que va ser una burla a la democràcia. Estats Units treballa amb fonamentalistes a favor del seu govern però condemna a fonamentalistes que estan en contra seva.

Barbara Ehrenreich, durant el seu discurs a Barnard College al Maig de 2004, va dir: "Em vaig oposar a la Guerra del Golf al 1991, però al mateix temps em sentia orgullosa de les nostres soldats i m'encantava que la seva presència irrités als seus amfitrions saudites. Secretament esperava que la presència de la dona canviés l'exèrcit, tornant-lo més respectuós amb els altres pobles i les seves cultures, més capaç de mantenir la pau de forma genuïna. Això pensava, però ja no penso així. Moltes coses van morir amb les fotos d'Abu Ghraib. L'última justificació moral de la Guerra amb Iraq va morir amb aquestes fotos".

Al ser testimoni de crims i brutalitats dels terroristes de l'Aliança del Nord, els soldats estadunidencs a Afganistan a la disca Guerra contra el Taliban, inclús la humanitat, hauria de morir per Barbara i tots els Estadunidencs, quan veuen que el seu govern recolza a tals assassins misògins i perversos i a més els imposen al poble afganès.

Avui en dia, els amics del govern estadunidenc a Afganistan són opressors malèvols tals com Rasoul Sayyaf, Burhanuddin Rabbani, Mohaqiq, Younis Qanoni, Karim Khalili, Qasim Fahim, Dr. Abdulah, Ismail Khan, Hazrat Ali, Abdul Rashid Dostum, Sibghatullah Mojaddidi, entre altres, els qui haurien de ser processats pels seus crims contra el poble afganès. Estats Units confia en els líders i comandants de "l'Aliança del Nord", els qui van convertir el país en un infern de 1992 a 1996 i encara representen una amenaça contra la pau i l'estabilitat. No només representen una amenaça pel nostre país, sinó que també són un càncer que contagiarà a altres països i al món sencer. Estats Units ignora les paraules importants de Martin Luther King: "la injustícia sigui on sigui és una amenaça a la justícia sigui on sigui".

Kathy Gannon, experta en assumptes afganesos, declara amb raó que “a Estats Units no li interessa la pau a Afganistan: els que assassinaren a milers, els qui patrocينaren el narcotràfic, estan a càrrec del país”.

Benvolguts amics, en aquest curt temps és impossible cobrir al detall la penosa situació del més afligit poble, però espero que s'hagin adonat de que el meu devastat país no és lliure en absolut. Creiem fermament que les condicions no canviaran per a bé i Afganistan no es lliurarà de la brutícia del terrorisme i fonamentalisme mentre no es desarmi o elimini als cabdills de l'escenari polític i se'ls faci comparèixer pels seus crims de guerra.

Les bombes estadounidenques, els B52 i la presència de milers de soldats estadounidencs no han arribat al país per portar llibertat o establir democràcia. El poble estadounidenc hauria de saber que els seus soldats només compleixen amb els interessos estratègics del seu govern, empitjorant la situació a Afganistan. Són els afganesos els qui han d'alliberar-se i ells mateixos han de lluitar per això. Els esdeveniments continus a Afganistan i Iraq confirmen aquesta declaració.

RAWA aposta per un govern secular i democràtic com la única cura per les ferides del poble afganès i en especial les dones. Com a dones dins d'aquest país oprimat, queda clar que membres de RAWA, qui obertament s'oposen als cabdills i al fonamentalisme, corren un greu perill en un país encara controlat per cabdills armats i fonamentalistes. Després de 27 anys de secreta resistència, RAWA continua la seva lluita per satisfer les necessitats del poble afganès, enfortir a les dones i treballar per la democràcia, pau, llibertat i drets humans per tots.

Clarament, el principal obstacle per la implementació dels drets de la dona a Afganistan és la presència del fonamentalisme com a força política i militar. Quan hi ha fonamentalistes, hi haurà hostilitat contra la dona i la seva lluita pels drets d'igualtat. Només en democràcia i secularisme basats en la societat, es podran garantir els drets de la dona. Encara prevalen els fonamentalistes que manipulen la religió i la tradició amb la finalitat d'oprimir a la dona. Com a resultat, la missió de RAWA pels drets de la dona mai acabarà i continuarem amb el nostre treball.

RAWA s'ha concentrat en intensificar la presa de consciència i organitzar a les masses femenines en sectors legals i socials. Tanmateix, incrementa l'educació i alfabetització entre elles. Creiem fermament que l'educació és poder i les dones afganeses no poden lluitar pels seus drets mentre no estiguin equiparades amb l'arma més poderosa contra la ignorància i el fonamentalisme. Amb les armes de l'educació, cap govern podrà ignorar els drets de la dona afganesa.

RAWA ha demanat una i altra vegada que aquells amics veritaders del nostre poble han de recolzar a les forces democràtiques i no als nostres sagnants enemics. Han d'exercir pressió per depositar als fonamentalistes, desarmar als comandants criminals i fer comparèixer als criminals a través d'una cort internacional.

RAWA assegura a tots els seus amics i col·laboradors en el món sencer que en cap moment abandonarà la seva lluita per la llibertat, democràcia i els drets de la dona en el nostre Afganistan infestat pel fonamentalisme. Continuarem el nostre compromís dedicat a dir la veritat, encara que hàgim de pagar un preu alt. Dir la veritat és sempre revolucionari i ens mantindrem revolucionaris per sempre, però és impossible continuar en aquesta àrdua lluita sense el vostre recolzament pràctic.

Si els enemics de la democràcia i la pau s'uneixen, per què no hauria d'unir-se la gent que estima la llibertat i s'oposa al fonamentalisme? Per favor, aixequin la seva veu ferma i alta junt a nosaltres contra la injustícia i per defensar la democràcia i la llibertat. Per citar una dita molt coneguda, “el silenci dels bons és pitjor que les accions dels dolents”.